

i de fleste Bemærkninger, der ere rettede mod mig — hver enkelt Ting kan der ikke blive Tid til at imødegaa.

Rørdam: Den højtærede Justitsminister begyndte med at sige, at det ikke var rigtigt, naar jeg, da jeg afbrød ham i hans første Foredrag, sagde, at Dr. Muus vidste ingenting om, at Dr. Langhoff havde soldet en hel Nat igennem. Nu citerede den højtærede Minister en Erklæring af 30. Oktober af Dr. Muus og siger, at den Erklæring viser altsaa, at Muus var vidende om, at Langhoff havde soldet en hel Nat igennem og havde været fuld? Hvad staar der nu i denne Erklæring. Der staar: „Da jeg havde bragt i Erfaring, at Dr. Langhoff en Gang skulde have vist sig beruset paa Gaden en Søndag Formiddag, og dette Forhold havde været omtalt i Sakskebøying Byraad, udspurgte jeg ham nærmere derom, og han oplyste da, at han ganske rigtig en Gang efter Generalforsamlingen i Byens Roklub, hvor han var Formand, havde været sammen med Medlemmerne paa en Restauration Natten igennem og næste Morgen var gaaet med disse, der vare noget støjende, henad Gaden. Han benægter ved den Lejlighed selv at have været beruset eller paa nogen Maade at have udvist støjende Adfærd. Jeg havde efter alt det foreliggende ingen Grund til at tvivle om Rigtigheden deraf“. Ja, jeg siger, det er utroligt, som Justitsministeren citerer. Naar jeg staar med Dr. Muus' Erklæring, hvori han siger: „Jeg havde efter alt det foreliggende ingen Grund til at tvivle om Rigtigheden af Langhoffs Angivelse, og Langhoff angiver selv, at han ikke var fuld og ikke viste støjende Adfærd“, saa staar den højtærede Justitsminister op her i Tinget og siger, at Dr. Muus var vidende om, at Langhoff havde soldet en hel Nat igennem og den næste Dag vist sig fuld paa Gaden. Jeg maa sige, at jeg kan næsten ikke mere diskutere med den højtærede Justitsminister.

Saa siger den højtærede Justitsminister, at mine Udtalelser om Morfinisme den ene Gang og den anden Gang ere saa modstridende. Jeg har udtalt i Dag ligesom tidligere, at der er Morfinister, som kunne rette sig fuldstændig, og vi have skrevet i en Skrivelse fra Sundhedsstyrelsen til Justitsministeriet, at der er Morfinister, hvis Morfinforbrug er saa lille, at de kunne rette sig fuldstændig, og at der ikke er saa megen Fare for, at de skulle falde tilbage. Men vi have tillige udtalt, at der er Morfinister, hvis Morfin-

forbrug er meget stort — vi have givet en rent saglig Fremstilling af dem —, saaledes at der er stor Fare for, at de falde tilbage. Disse Udtalelser staa ikke i den fjerneste Modstrid med hinanden. Men eet er, hvad jeg har gjort i Sagen Johansen, et andet, hvad jeg har gjort i Sagen Erslev. I Sagen Erslev var der, som jeg har forklaret, Tale om at give en Mand et rent foreløbigt Vikariat paa en 8 Dages Tid, og der siger Sundhedsstyrelsen: Da denne Mand i Øjeblikket efter vor Mening er nogenlunde, kan han tage derop. Et andet er at ansætte en Mand, som man for kort Tid siden har tvangsindlagt paa Grund af Morfinisme, i et meget vigtigt Embede. Det er det, Stadslæge Hoff har gjort, og det er det, jeg og Sundhedsstyrelsen have taget Afstand fra. Og et tredje er igen, hvorvidt man vil berøve en Mand jus practicandi. Det maa overvejes i hvert enkelt Tilfælde, og der har der mellem Sundhedsstyrelsen og Retslægeraadet været Uenighed om Sagen. Det vil der komme næsten i hvert enkelt Tilfælde, og der havde jeg en anden Mening end de øvrige Medlemmer af Sundhedsstyrelsen, idet jeg var enig med Retslægeraadet om, at der ikke var Grund til at skride ind mod Dr. Johansen i Nysted. Saadanne Tvivlstilfælde kommer der altid, naar en Mand er Morfinist. Jeg har udtrykkelig sagt, at medens jeg mener, det er urigtigt, at disse Læger ere blevne ansatte i deres Embeder, er jeg meget i Tvivl om, hvorvidt man skal fratage dem jus practicandi, men jeg mener, at Forholdet bør undersøges. Og naar den højtærede Minister siger, at det er et saa alvorligt Skridt at skride ind mod en Læge og fratage ham jus practicandi, er jeg ganske enig deri, men det er ikke noget alvorligt Skridt at anstille en Undersøgelse om, hvorvidt der er Grund til det, det er ens Pligt. Det er Justitsministerens Pligt, og det er vor Pligt, saa snart der foreligger Klager over disse Læger — og her foreligger der meget alvorlige og graverende Klager over dem —, at faa denne Sag undersøgt, og det er det, Sundhedsstyrelsen har villet gøre.

Den højtærede Justitsminister siger: Ja, Sundhedsstyrelsen har ikke opfordret mig til det ene, og Sundhedsstyrelsen har ikke opfordret mig til det andet. Men Sundhedsstyrelsen har sendt alle sine Akter ind, og jeg spørger den højtærede Minister, om det ikke havde været Justitsministerens Pligt, naar han ved, at Karantænelægen f. Eks. ikke vil give Op-